

dobro pomisliti, kako in kaj, že stoji v vratih lepa kraljična. Tone jo gleda začudeno; a ko se nekoliko zave, vidi, da nima plavih las in modrih oči kot one v tistih povestih, ki jih je bral včasih pozimi — in skoro ga to nekam neprijetno dirne. Tudi polt gospodične ni tako snežnobela kot pri kraljičnihah v raznih pravljicah; ampak prav taka je kot pri navadnih ljudeh, le še nekoliko bolj zagorela, rjava. Vendar je kraljična lepa: temni kostanjevi lasje ji z neko ljubko malomarnostjo valové izpod zlate, z biseri in dragulji okrašene krone daleč po hrbtu dol, in rjave oči zró z mirom in zadovoljstvom predse. Obleka ji je bledosiva in baš taka, kot ji najbolj pristoja.

Dolgo stoji tam kraljična in zdi se, da Toneta ne vidi. Naposled pa ga le opazi, in ko vidi njegovo boječe začudenje, se mu nasmehne in prijazno stopi k njemu.

»Nič se me ne boj, Tonček,« mu reče s tako ljubkim glasom kakor mati, in ga prime za roko, da ga odvede v grad . . .

Takrat pa Tončka nekaj strese in — naenkrat izginejo lepe sanje. Pred razočaranim Tončkom pa stoji — pastir, še ves preplašen, ker ga ni mogel toliko časa najti.

»Oh, zakaj si me vzbudil, ko sem imel vendar tako lepe sanje!« vzdihne Tonček in začne praviti pastirju svoj sen.

G n j e v o š.

Kdo bi ne pel? . . .

Fantič ti moj,
pesem zapoj —
pesmico veselo! . . .
Heja — juheja,
v zlati mladosti,
polni radósti, —
kdo bi ne pel?

Heja — juheja,
bodi vesel!
Dan je radosti
spet se pričel:
heja — juheja —
kdo bi ne pel? . . .

Sokolov.

